

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 123. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1839_621-txt-shoot-idm6750.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

No. 26.

- 1 Kong Pharaos var en ugudelig Krop,
Han sagde: det varer for længe
124Med Svøben at slide *Ebræerne* op,
Smid ud deres nyfødte Dreng!
Ja, smid dem i *Nilen*, trods Kiællinge-Snak!
Saa faaer vi dog endelig has paa det Rak.
Det skulde han sige saa sagte,
Man veed ikke hvad man kan magte.
- 2 Der fødtes nu *Amram* Leviter en Søn,
For faur til at fare saa ilde;
Hans Moder ham fostred tolv Uger i Løn,
Men turde ei meer hvad hun vilde,
I Arken af Rør og i Vuggen af Siv
Han maatte paa Floden nu friste sit Liv.
Den Herre, som boer i det Høie
Dog ogsaa paa Dybet har Øie.
- 3 Kong Pharaos Daatter var bedre end han,
Hun havde dog Hjerte i Livet,
Hun kom som en Dronning alt efter sin Stand,
Og saae hvad sig rørde i Sivet,
Hun sukked, hun saae i den kiølige Seng,
Med blødende Hjerte, den grædende Dreng.
Selv midt i Ægypten man finder
Til Lykke dog Hjerte hos Kvinder!
- 4 En Syster ad Drengen paa Timen sprang til,
Hun stod der paa Lur for det Samme:
"Befaler Prindsessen, strax bringe jeg vil
Den lille Ebræer en Amme,"
Og knap hendes Høihed fik Jaet udsagt,
Før Pigen var borte og Moderen bragt.
125Naar Mænd er som Dyrene vilde,
Til Lykke er Kvinderne snilde!
- 5 Saa slumped den Moses til Høibaarnes Kaar,
Der skulde som Konge befale,
Saa voxte han op i Kong Pharaos Gaard,
Som skulde Tyrannen betale;
Ebræernes Høvding blev ikke omsonst
Oplært i Ægypternes Vidskab og Konst.
Vil Nogen Guds Anstalter hemme,
Han nødes til selv dem at fremme.
- 6 Guds Folk kom, desværre, i Trældom paany,
Sig Pharaos kalder *Fornuften*,
Med Vinden udbredes hans Roes og hans Ry,
For han har sit Rige i Luften,
Han fnyser ad Alt hvad der er af Guds Aand,
Som Ordet, saa Troen han lægger i Baand,
Livsaanderne, mens de er spæde,
I Lethe han drukner med Glæde.
- 7 Dog aldrig kan lykkes hvad Gud er imod,
Sit Folk vil Han sikkert bevare,
Af Floden opdukker for Trældommen Bod,
Om end den er kiøbt med Livsfare,
Vort *Lutherdom* er som en Lade af Siv,
Hvori Christus-Barnet har fristet sit Liv,
Han brat, med sin Moder til Amme,
Indpodes i Pharaos Stamme.

- 8 126 Hvordan det gaaer til, om vi vidste det ret,
Vi vilde dog ikke forraade,
Og over det Dunkle vi trøste os let,
Thi det er en lystelig Gaade,
Som *Mirjam* vi lure i Siv-Ladens Egn,
Og vogte og stirre paa Tidernes Tegn,
Og vinker Prindsessen, vi springe
Til Amme vor Moder at bringe.
-